

ПРОЛОГ

Усе залито кров'ю.

Я ще не бачила стільки крові. Вона наскрізь просочує кремовий килим, скрапує в дерев'яну підлогу, забарвлюючи ніжки дубового журнального столика. Бездоганні за розміром краплі розтікаються до сидіння світлого шкіряного дивана й довгими струмками стікають по алебастровій стіні.

Цьому не видно кінця. А якщо детальніше роздивитися, то побачу краплі крові на машині в гаражі? На подвір'ї? У супермаркеті на іншому кінці міста?

Все куди гірше. Мої руки в крові.

Який безлад. Хоч я зараз не маю багато часу, однак мені аж не терпиться поприбирати все це. Мене вчили, що, коли десь з'являється пляма, особливо на килимі, потрібно швидко її вивести, доки вона не в'їсться остаточно. Коли пляма висохне — вивести її нереально.

На жаль, скільки я не старалася витерти, мертвому тілу, що лежить посеред кімнати, вже нічого не зарадить.

Я аналізую ситуацію. Гаразд, справи кепські. Зрозуміло, у будинку залишаться відбитки моїх пальців, але багрянний колір, що в'ївся в нігті та шкіру моїх рук, не так легко пояснити. Від темної плями на лицьовій стороні моєї сорочки — теж не просто відхреститися. Я в халепі.

Якщо мене спіймають.

Я роздивилася свої руки, зважила всі «за» та «проти», можливо, краще змити кров та вшиватися звідси. Якщо почну відтирати свої руки, то змарную дорогоцінні секунди,

за які мене можуть спіймати. А якщо вирішу піти, то залишу кров на всьому, до чого доторкнуся.

І раптом — дзвінок у двері.

Звук лунає по всьому будинку, і я застигаю.

— Агов? — озвався знайомий голос.

Будь ласка, йди. Прошу тебе.

У будинку запала тиша. Людина за дверима подумала, що вдома нікого немає, і вирішила прийти іншим разом. Так краще. А якщо ні — мені кінець.

Знову чую дзвінок у двері.

Йди. Прошу, йди.

Я не зовсім релігійна людина, але в той момент мені захотілося впасти на коліна й молитися. Ну, я б зробила це, якби не кров на моїх колінах.

Вони мають зрозуміти, що вдома нікого немає. Ніхто не дзвонить більш ніж два рази. Але щойно я замислилася про шанс на порятунок, як хтось почав смикати дверну ручку. А після — прокручувати її.

Тільки не це. Двері відчинені. На все про все в людини, яка там стукає, п'ять секунд, щоб зайти всередину. І тоді вона побачить...

Це.

Усе вирішено. Я тікаю звідси. Зараз не час відмивати руки. Немає часу на роздуми про криваві сліди, які я могла залишити. Мені треба тікати звідси.

Єдине, на що я сподіваюся, — що ніхто не помітить моєї присутності.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЗА ТРИ МІСЯЦІ ДО ЦЬОГО

МІЛЛІ

Мені подобається цей дім.

У ньому прекрасне все: величезне переднє подвір'я, ще більше заднє (навіть попри те, що обидва вкриті листям), настільки велика вітальня, що її можна обставити відразу *декількома елементами меблів*, а не єдиним маленьким диваном і телевизором, панорамні вікна з видом на район, про який, як я нещодавно прочитала в журналі як про один із найкращих для сімейного життя.

І понад усе мені подобається те, що це був мій дім. Будинок 14 на Локуст-стріт увесь належить мені. Ну гаразд, через тридцять років іпотеки це все буде моїм. Я постійно думаю про те, як мені пощастило, коли проводжу пальцями по стіні нашої нової вітальні та нахиляю обличчя ближче, щоб помилуватися ще свіжими шпалерами з квітковим візерунком.

— Мама знову розцілює будинок! — верещить голос за моєю спиною.

Я відсахнулася від стіни. Але ж мій дев'ятирічний син заскочив мене не з коханцем. Мені не соромно, що я закохана в цей будинок. Хочеться вибратися на дах і кричати про це на весь світ. (У нас чудовий дах. *Я люблю цей будинок.*)

— Хіба ти зараз не маєш розпаковувати речі? — кажу я.

Коробки з речами та меблями Ніко вже занесли в його кімнату, тож він мав би все розпаковувати, але натомість раз по раз кидає бейсбольний м'яч об мою стіну — об мою прекрасну стіну, обклеєну шпалерами з квітами, — а потім ловить його. Ми живемо в цьому будинку всього п'ять хвилин, а він вже задумав зруйнувати його. Це можна прочитати в його темно-карих очах.

Я все одно люблю свого сина понад усе на світі. Умовно кажучи, якби мені довелося вибирати між життям Ніко й цим будинком, *звісно*, що я б вибрала Ніко. Без вагань.

Я просто кажу, що у випадку, коли він щось зіпсує в цьому будинку, то буде сидіти під домашнім арештом, аж поки не досягне того віку, коли в нього виросте щетина.

— Я розпакую все завтра, — каже Ніко. Його життєве кредо, здається, полягає в тому, що все можна зробити завтра.

— Може, зараз? — пропоную я.

Ніко підкидає м'яч у повітря, ледь не зачепивши стелю. Якби в цьому будинку стояло щось цінне, у мене б уже стався серцевий напад.

— Пізніше, — наполягає він.

Що означає — ніколи.

Я зазираю на сходи будинку. Так, у нас є *сходи*! Справжнісінькі. Ну так, при кожному русі вони скриплять, і, якщо триматися за бильця не дуже міцно, то є ризик завалитися разом зі сходами. Але в нас вони є. І ці сходи ведуть на *другий поверх будинку*.

Можна сказати, що я занадто довго жила в Нью-Йорку. У мене були сумніви, чи повертатися на Лонг-Айленд після всіх подій у минулому, коли я востаннє була тут, але вже збігло майже два десятиліття — тому це далеко минуле.

— Адо? — кличу я зі сходів. — Адо, можеш прийти сюди?

За декілька хвилин моя одинадцятирічна донька визирає зі сходів, і я бачу її густе, хвилясте чорне волосся і страшенно темні очі, що дивляться на мене. У неї такий самий колір очей, як і в Ніко. Вони дісталися їм від батька. На відміну від свого брата, Ада, вочевидь, почала розпаковувати свої речі, щойно ми приїхали. Вона відмінниця — дівчина, яка виконує своє домашнє завдання ще за тиждень до того, як його призначили.

— Адо, — кажу я. — Ти вже розпакувала речі?

— Майже.

Нічого дивного.

— Ти не проти допомогти Ніко з тим же?

— Звісно. Ніко, ходи. — Ада киває без вагань.

Ніко одразу зрозумів, що це можливість перекинути трохи роботи на сестру.

— Гарзд! — весело погоджується він.

Ніко нарешті перестає доводити мене своїм бейсбольним м'ячем і підіймається нагору, перестрибуючи через сходинку, щоб разом з Адою зайти до своєї кімнати. Я кажу їй, щоб вона не робила всієї роботи за нього, але на це дарма сподіватися. Зараз мені потрібно розпакувати близько шістдесяти власних коробок. Якщо це вдасться зробити, я буду щаслива.

Нам поталанило із цим будинком. Ми програли шість аукціонів купівлі будинку в районах, які навіть близько не стояли поряд із цим. Я не думала, що в нас взагалі був хоча б мізерний шанс на те, щоб придбати цей чудернацький старий фермерський будинок у місті поруч із такими хорошими державними школами. Я ледь не плакала від щастя, коли наш ріелтор зателефонував мені, щоб повідомити, що будинок залишається за нами. На десять відсотків дешевше, ніж ми хотіли!

Мабуть, у світі вирішили, що ми заслуговуємо на удачу.

Крізь вікно я дивлюся на вантажівку, припарковану на вулиці біля будинку. Ми живемо в глухому провулку по сусідству з двома іншими будинками, і через дорогу я бачу силует людини, яка стоїть у вікні. Гадаю, це мій новий сусід. Сподіваюся, там привітні люди.

З вантажівки лунає гуркіт, і я відчиняю вхідні двері, щоб дізнатися, що відбувається. Я вибігаю на вулицю саме тоді, коли мій чоловік виходить із вантажівки з одним своїм приятелем, який погодився допомогти нам із переїздом. Я хотіла викликати вантажників, але чоловік запевнив мене, що вони удвох впораються самотужки. Мушу визнати, що нам справді потрібно економити кожну копійку, щоб сплачувати іпотеку. Навіть зі знижкою в десять відсотків, будинок нашої мрії коштував чималих грошей.

Мій чоловік тримає одну половину дивана, а його футболка прилипла до тіла від поту. Я хвилююся, бо йому вже за сорок, і мені не хочеться, щоб він травмував спину. Він знає про мої переживання, ще відколи ми почали говорити про переїзд, однак поведився так, ніби це найбезглуздіше, що він коли-небудь чув, хоча в мене постійно болить спина. І це не від дивана. А від того, що я чхаю.

— Ензо, будь обережним, прошу тебе, — кажу я.

Він дивиться на мене, і я млію від його посмішки. Це нормально? В усіх жінок, які перебувають у шлюбі понад одинадцять років, теж іноді від вигляду свого чоловіка завмирає серце?

Ні? Лише в мене?

Я маю на увазі, це відбувається не *щоразу, як я його бачу*. Але, чорт забирай, він все одно зводить мене з розуму.

І не важливо, що з кожним роком він, здається, стає дедалі сексуальнішим. (А я просто стаю на рік старшою.)

— Я дуже обережний, — наполягає він. — Зрештою, ти про цей диван? Та він же легесенький! Як пір'їнка.

Хлопець, що сидить на іншому кінці дивана, закочує очі. Але мушу визнати, що це не найкращий диван. Ми придбали його в *ІКЕА*, і він значно кращий за попередній, який ми підбрали з вулиці. Ензо дотримувався теорії, що всі найкращі меблі з'являються на узбіччі вулиці біля нашого помешкання.

Відтоді ми трохи вирости. Я сподіваюся на це.

Коли Ензо зі своїм другом заносять диван у наш новий будинок, я знову підіймаю очі, щоб поглянути на дім навпроти. Будинок 13 на Локуст-стріт. Звідти й досі хтось спостерігає за мною з вікна. Усередині будинку темно, тому я мало що можу розгледіти, але той силует усе ще стоїть у вікні.

Хтось стежить за нами.

Але це не дивно. Люди в тому будинку — наші новоспечені сусіди, і я впевнена, що їх зацікавило, хто ми такі. Щоразу, коли мені на очі потрапляла вантажівка, яка під'їжджала до нашого будинку, я завжди визирала у вікно, щоб подивитися, хто переїжджає по сусідству, а Ензо сміявся й казав, щоб я не розглядала, а пішла познайомитися.

У цьому ми різні.

Ну, це не *єдина* відмінність.

Аби змінити свою звичку й бути більш привітною, як мій чоловік, я змахую рукою, щоб привітатися із силуетом і zarazом познайомитися з новим сусідом із будинку 13 на Локуст-стріт.

От тільки людина у вікні не махає мені у відповідь. Натомість раптом закриваються жалюзі, і силует зникає.

Ласкаво просимо в новий район.